

Arrest

nr. 246 796 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 24 augustus 2020 verklaart de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 19 september 2019 hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk, op grond van de volgende motivering:

“[L.A.] [...]

+ echtgenote: [L.F.] [...]

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun 2 minderjarige kinderen:

[L.A.] [...]

[L.L.] [...]

Nationaliteit: Albanië

[...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 19.09.2019, en na indiening, gevolgd door een positieve adrescontrole op 09.10.2019, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder hun langdurig ononderbroken verblijf, hun kennis van de Nederlands taal, hun deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, hun elementen van tewerkstelling, hun huurovereenkomst en de scholing van hun in België geboren kinderen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de gegrondheid van de aanvraag.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mijnheer, die verklaarde op 20.08.2009 in België te zijn aangekomen, verklaarde zich kandidaat vluchteling op 21.08.2009. Mevrouw kwam naar eigen zeggen op 21.01.2011 in België aan en diende haar verzoek om internationale bescherming in op 21.02.2011 op basis van het vluchtverhaal van haar echtgenoot. De bevoegde instantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) wees onder andere op het gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielaanspraak. Op 23.04.2012 werden hun aanvragen op definitieve wijze afgesloten door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De duur van de langste procedure, in casu die van mijnheer die al vroeger naar België was gekomen, namelijk zo'n 2 jaren, 8 maanden en 2 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 25.06.2012 werd hun beroep bij de Raad Van State (afgekort tot RVS) gesloten.

Vervolgens werden de verzoekers op 10.12.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 14.12.2012. De betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien op irreguliere wijze in België.

Daarnaast hebben de verzoekers hun toevlucht genomen tot verschillende verblijfsprocedures op grond van art. 9 bis, nml.:

- 1/- dd. 24.03.2011, waarvoor op 10.12.2012 een onontvankelijke beslissing werd genomen, voorzien van een BGV de bijlage 13 met een termijn van 1 maand, hen betekend dd. 20.12.2012,
- 2/- 21.12.2012, ten aanzien waarvan op 08.12.2014 opnieuw een onontvankelijke beslissing werd genomen met BGV, de bijlage 13 met een termijn van 0 dagen en een inreisverbod van 2 jaar, de bijlage 13 sexes, hen betekend dd. 24.12.2012. Hun beroep bij de RVV tegen deze bevelen en de inreisverboden werd dd. 08.05.2015 en tegen de onontvankelijke beslissing dd. 20.08.2015 verworpen.
- 3/- 23.07.2019 (ingediend enkel voor mijnheer en kinderen), afgesloten op 12.08.2019 met een onontvankelijke beslissing met BGV bijlage 13 termijn 7 dagen, aan mijnheer betekend dd. 16.08.2019.
- 4/- Huidige aanvraag is aldus de 4de op rij.

Op 02.07.2018 dienden de verzoekers een aanvraag (bijlage 19 ter) tot vestiging in de hoedanigheid van een gezinslid van een EU-burger, zijnde de neef van mijnheer, [N.F.], geboren in 1961, die over de Italiaanse nationaliteit beschikt, waardoor de betrokkenen tijdelijk over een attest van immatriculatie (afgekort tot A.I.) beschikten, nml. van 02.07.2018 tot 01.01.2019. Op 27.12.2018 werd betreffende deze gezinsherenigingsprocedure een weigeringsbeslissing genomen, met name de bijlage 20, betekend dd. 14.01.2019. De neef, van wie het gezin in Italië was blijven wonen, verbleef niet langer in België. Deze beslissing was niet voorzien van een BGV omdat op dat moment de 3de aanvraag op grond van art. 9 bis hangende was.

Ofschoon de betrokkenen in het kader van hun asielpcedure, en zo'n 6 jaar later, en in het kader van de gezinsherenigingsprocedure, in het bezit waren van een tijdelijk verblijfsdocument, een A.I., werden ze op geen enkel moment van hun verblijf "gemachtigd tot verblijf." Het merendeel van hun verblijf was irregulier. Derhalve kan hun argument inzake de lange duur van hun ononderbroken en ten dele legale verblijf, met voorlegging van hun huurovereenkomst dd. 08.06.2010 en van procedurestukken, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid daar dit gegeven hen niet belemmert om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland;

Ondanks de vele weigeringsbeslissingen en de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, en het betekende inreisverbod, hebben de verzoekers zich moedwillig verder genesteld op het Belgische grondgebied. Het is tijdens dit precaire verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk langdurig verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

De taalopleidingen in het volwassenenonderwijs zijn verdeeld in 4 taalbeheersingsniveaus, richtgraden genoemd. Het Europese referentiekader inzake taalkennis maakt een onderscheid tussen een overlevingsniveau, zijnde het laagste taalbeheersingsniveau, nml. richtgraad Breakthrough gevolgd door richtgraad Waystage, beperkte talige zelfstandigheid (richtgraad Threshold), echte talige zelfstandigheid (richtgraad Vantage) en uitgebreide talige zelfstandigheid (richtgraden Effectiveness en Mastery). Voor mijnheer wordt een attest voorgelegd inzake het bereikte niveau Breakthrough dd. 31.01.2010, en voor mevrouw inzake het bereikte niveau Waystage dd. 29.05.2013. Hun geattesteerde taalkennis bevindt zich dus op het laagste taalbeheersingsniveau. Hun kennis van de Nederlands taal is niet van die aard dat die hen belemmert om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland.

Evenmin vormt hun deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie een belemmering tot tijdelijke terugkeer.

Hun elementen van tewerkstelling, waaronder de arbeidskaart waarover mijnheer volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister beschikte van 26.02.2010 tot 27.02.2013, alsook hun bewijsstukken van tewerkstelling alsook hun tewerkstellingsmogelijkheden en contacten met werkgevers, volgens voorliggend verzoekschrift reeds in een vorige aanvraag aangebracht, kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkenen na de afsluiting van hun asielpcedure immers niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekers niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van hun gezin.

De verzoekers wijzen op de scholing van hun in België geboren kinderen, die nooit in Albanië zijn geweest en beter Nederlands spreken dan hun moedertaal, "zodat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hen geen verblijfsregularisatie te gunnen," met verwijzing naar het Nederlandse systeem en het Kinderpardon. Ze leggen schoolattesten voor waaruit

blijkt dat hun zoontje [A.] van 2014 tot 2018 in de kleuterklas zat, van 2018 tot 2019 in het 1ste leerjaar en van 2019 tot 2020 in het 2de leerjaar, terwijl hun zoontje [L.] van 2018 tot 2020 in de kleuterklas zat.

Het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit argument kan bovendien niet weerhouden worden daar de kinderen dezelfde verblijfstoestand hebben als hun ouders en hun ouders dienen te vergezellen op het moment dat zij gevolg geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten. Derhalve vormt dit element geen buitengewone omstandigheid.

Hoewel hun kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met dit land. Verzoekers hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle verblijfsweigeringen en bevelen om het grondgebied te verlaten, en het inreisverbod, aan hen betekend. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare verblijfssituatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. Het schoolgaan van de kinderen is enkel bedoeld om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure zo normaal als mogelijk te laten verlopen en de betrokkenen waren er derhalve van op de hoogte dat die scholing in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was.

Op 12.08.2019 werden ze de laatste keer het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 met een termijn van 7 dagen, hen betekend dd. 16.08.2019. Ze hebben nochtans geen gebruik gemaakt van de zomervakantie om terug te keren naar het herkomstland en daar hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bijgevolg zijn het de ouders die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te vestigen in irregulier verblijf. Nergens uit blijkt dat de kinderen van de verzoekers hun scholing niet tijdelijk zouden kunnen verder zetten in Albanië. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Nergens uit blijkt dat deze nog erg jonge kinderen beter Nederlands zouden spreken dan hun moedertaal, zeker gezien het feit dat de geattesteerde taalkennis van het Nederlands van hun ouders zich op het laagste taalbeheersingsniveau bevindt. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, naar hun land van herkomst, alwaar zich voor zover bekend hun grootouders, ooms en tante bevinden (zie asielaanvraag mijnheer dd. 11.09.2009 en asielaanvraag mevrouw dd. 23.02.2011), terwijl ze in België geen familie hebben. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014).

De verzoekers verwijzen naar het Nederlandse Kinderpardon, doch de Nederlandse regelgeving is niet van toepassing in België daar zij hun aanvraag hebben ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Het argument dat de verzoekers geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormen, kan niet worden beschouwd als buitengewone omstandigheid daar van elkeen die zich in België bevindt, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de in België geldende regels en wetgeving.

De verzoekers beroepen zich op criteria 2 en 2.8A van de instructie dd. 19.07.2009, doch deze werd vernietigd bij arrest van de Raad van State dd. 09.12.2009 nr. 198.769, omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt." De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast.

De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij geen toepassing van de criteria ervan kan maken. De Raad van State heeft in haar arrest nr. 220.932 dd. 10.10.2012 uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19.07.2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9 bis beschikt, geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Naam, voornaam: [L.A.]

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Ter gelegenheid van zijn asielprocedure, verklaarde de betrokkene zelf dat hij op 20.08.2009 in België was gekomen. Hij diende zijn verzoek om internationale bescherming een dag later in. Op 23.04.2012 werd zijn aanvraag op definitieve wijze afgesloten door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25.06.2012 werd zijn beroep bij de Raad Van State (afgekort tot RVS) afgesloten.

Vervolgens werd de verzoeker op 10.12.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 30 dagen, hem betekend dd. 14.12.2012.

Daarnaast heeft de verzoeker zijn toevlucht genomen tot verschillende verblijfsprocedures op grond van art. 9 bis, nml.:

1/- dd. 24.03.2011, waarvoor op 10.12.2012 een onontvankelijke beslissing werd genomen, voorzien van een BGV de bijlage 13 met een termijn van 1 maand, haar betekend dd. 20.12.2012,

2/- 21.12.2012, ten aanzien waarvan op 08.12.2014 opnieuw een onontvankelijke beslissing werd genomen met BGV, de bijlage 13 met een termijn van 0 dagen en een inreisverbod van 2 jaar, de bijlage 13 sexies, haar betekend dd. 24.12.2012. Haar beroep bij de RVV tegen dit bevel en dit inreisverbod werd dd. 08.05.2015 en tegen de onontvankelijke beslissing dd. 20.08.2015 verworpen.

3/- 23.07.2019, afgesloten op 12.08.2019 met een onontvankelijke beslissing met BGV bijlage 13 termijn 7 dagen, hem betekend dd. 16.08.2019

4/- dd. 19.09.2019, waarvoor op 24.08.2020 een onontvankelijke beslissing werd genomen.

Op 02.07.2018 diende de verzoeker een aanvraag (bijlage 19 ter) tot vestiging in de hoedanigheid van een gezinslid van een EU-burger, nml. zijn neef, [N.F.] geboren in 1961, die over de Italiaanse nationaliteit beschikt, waardoor de betrokkene tijdelijk over een attest van immatriculatie (afgekort tot A.I.) beschikte, nml. van 02.07.2018 tot 01.01.2019. Op 27.12.2018 werd betreffende deze gezinsherenigingsprocedure een weigeringsbeslissing genomen, met name de bijlage 20, hem betekend dd. 14.01.2019.

Uit dit alles blijkt dat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen heden ruimschoots is overschreden."

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan verzoekster en aan de twee minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Deze beslissing luidt als volgt:

“+ 2 kinderen:

[L.A.] [...]

[L.L.] [...]

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, de genaamde

Naam, voornaam: [L.F.]

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdelinge vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Ter gelegenheid van haar asielpprocedure, verklaarde de betrokkene zelf dat zij op 21.01.2011 in België was gekomen. Zij diende haar verzoek om internationale bescherming in op 21.02.2011. Op 23.04.2012 werd haar aanvraag op definitieve wijze afgesloten door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25.06.2012 werd haar beroep bij de Raad Van State (afgekort tot RVS) afgesloten.

Vervolgens werd de verzoekster op 10.12.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 30 dagen, haar betekend dd. 14.12.2012.

Daarnaast heeft de verzoekster haar toevlucht genomen tot verschillende verblijfsprocedures op grond van art. 9 bis, nml.:

1/- dd. 24.03.2011, waarvoor op 10.12.2012 een onontvankelijke beslissing werd genomen, voorzien van een BGV de bijlage 13 met een termijn van 1 maand, haar betekend dd. 20.12.2012,

2/- 21.12.2012, ten aanzien waarvan op 08.12.2014 opnieuw een onontvankelijke beslissing werd genomen met BGV, de bijlage 13 met een termijn van 0 dagen en een inreisverbod van 2 jaar, de bijlage 13 sexies, haar betekend dd. 24.12.2012. Haar beroep bij de RVV tegen dit bevel en dit inreisverbod werd dd. 08.05.2015 en tegen de onontvankelijke beslissing dd. 20.08.2015 verworpen.

3/- dd. 19.09.2019, waarvoor op 24.08.2020 een onontvankelijke beslissing werd genomen.

Op 02.07.2018 diende de verzoekster een aanvraag (bijlage 19 ter) tot vestiging in de hoedanigheid van een gezinslid van een EU-burger, zijnde de neef van haar echtgenoot, [N.F.], geboren in 1961, die over de Italiaanse nationaliteit beschikt, waardoor de betrokkene tijdelijk overeen attest van immatriculatie (afgekort tot A.I.) beschikte, nml. van 02.07.2018 tot 01.01.2019. Op 27.12.2018 werd betreffende deze gezinsherenigingsprocedure een weigeringsbeslissing genomen, met name de bijlage 20, haar betekend dd. 14.01.2019.

Uit dit alles blijkt dat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen heden ruimschoots is overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verschaffen de volgende toelichting:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van thans 11 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Albanië - waarmee hun kinderen, dewelke hier in 2012 én 2016 geboren zijn, geen enkele band heeft én nog nooit geweest is ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kinderen hier vanaf hun 3 jaar naar school gaan én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen naar Albanië niet mogelijk is omdat zij er niets meer bezitten en er zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige kinderen van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat deze kinderen (8 én 4 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden;

dat bovendien DVZ in identieke dossiers van andere families (bv. O.V. 6.630.775- 6435272 met kinderen geboren in 2011 én 2017 én O.V. 5.726.405-6.438.489 met kinderen geboren in 2009 én 2011) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw; dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaand gevallen zijn en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 24.08.20 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 24.08.20 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeiën uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend

op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3.2. Verzoekers betogen in essentie dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat de door hen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die hen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst.

2.3.3. Zij wijzen in dat verband in de eerste plaats op het feit dat zij sedert 11 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijven en op het feit dat zij hier een leven hebben opgebouwd en duurzaam verankerd zijn.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gesteld, dat de elementen van integratie, waaronder het langdurig ononderbroken verblijf van verzoekers, hun kennis van de Nederlandse taal, hun deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, hun elementen van tewerkstelling, hun huurovereenkomst en de scholing van hun in België geboren kinderen, betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in beginsel niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De Raad merkt op dat dit standpunt conform is aan de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het komt aan verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden geoordeeld. Het louter herhalen van de elementen van integratie die zij reeds aanhaalden in hun aanvraag volstaat op zich niet om aan te tonen dat de verwerende partij ze op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft beoordeeld.

De beoordeling van de door hen aangehaalde taalopleiding, cursus maatschappelijke oriëntatie en elementen van tewerkstelling door de verwerende partij als zijnde geen belemmering voor een tijdelijke terugkeer, wordt door hen ongemoeid gelaten en blijft dus onverminderd overeind.

2.3.4. Verder blijkt uit de motivering dat de verwerende partij uitvoerig heeft stilgestaan bij alle in de aanvraag aangehaalde elementen die de twee kinderen betreffen. Met hun algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de integratie en de schoolloopbaan van de kinderen in België, tonen verzoekers niet aan dat de overwegingen van de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Waar verzoekers in het bijzonder nog aanvoeren dat alles vanuit een psychologisch en pedagogisch oogpunt moet worden bekeken en de ontwikkelingsfase van hun kinderen in aanmerking moet worden genomen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij heeft overwogen dat niet blijkt dat de kinderen hun scholing niet tijdelijk zouden kunnen verder zetten in Albanië - zeker aangezien die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn, vergt -, dat niet blijkt dat de nog erg jonge kinderen beter Nederlands zouden spreken dan hun moedertaal, en dat de kinderen, hoewel ze niet in Albanië zijn geboren, via hun ouders wel een band hebben met dit land en er van uitgegaan mag worden dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht. Bovendien heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat er nog een familiaal netwerk aanwezig is in het land van herkomst. Verzoekers stellen slechts in algemene bewoordingen dat zij in hun land van herkomst zo goed als geen familie meer hebben, maar zij ontkrachten niet dat de kinderen in hun herkomstland "*voor zover bekend hun grootouders, ooms en tante*" hebben, zoals de verwerende partij heeft afgeleid uit de verklaringen die verzoekers hadden afgelegd in het kader van hun asielaanvragen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoekers kunnen concretiseren op welke wijze hun familiaal netwerk niet langer is wat het was ten tijde van hun asielaanvragen, hetgeen zij nalaten te doen. In die omstandigheden, en nu niet wordt betwist dat er in België geen familie aanwezig is, kan er niet a priori van worden uitgegaan dat een terugkeer, samen met de ouders, niet te verenigen zou zijn met het belang van de kinderen.

Verzoekers loutere bewering dat zij geen wortels meer hebben in hun land van herkomst valt dan ook niet te rijmen met voorgaande vaststelling aangaande een bestaand netwerk waarop zij bij een tijdelijke terugkeer kunnen terugvallen.

2.3.5. Voor wat betreft verzoekers' stelling dat het indienen van de aanvraag op de Belgische ambassade minstens maanden in beslag neemt en daardoor het voorwerp van hun aanvraag teniet zou doen omdat hierdoor de banden met en de integratie in België zwaar aangetast zouden worden, merkt de Raad in eerste instantie op dat zij de behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen in hun aanvraag, zodat niet van de verwerende partij verwacht kon worden dat zij hier standpunt over innam. Bovendien vergenoegen verzoekers zich met het aanvoeren van hypothesen, zowel wat de mogelijke behandelingsduur van een aanvraagprocedure betreft, als aangaande de mogelijke gevolgen daarvan voor henzelf en hun kinderen.

2.3.6. Verzoekers voeren tot slot aan dat de verwerende partij in diverse dossiers van andere families, die qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek en graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, wel tot ontvankelijkheid en gegrondheid besloot. In de mate dat verzoekers' argumentatie ertoe strekt een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te voeren, wijst de Raad erop dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel indien dat ertoe strekt een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd zonder dat daarbij buitengewone omstandigheden zouden zijn aangetoond, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de omstandigheden in de verschillende dossiers analoog zijn.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de verwerende partij, in de eerste bestreden beslissing, op onwettige, onzorgvuldige, of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, of dat zij daarover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd. Aangezien verzoekers voor wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissing enkel aanvoeren dat zij vernietigd dienen te worden omdat ze het gevolg zijn van de onontvankelijkheidsbeslissing, moet ook het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing worden verworpen.

2.5. Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJANTS